

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2018. június 24.

XVI. évfolyam 24. szám

Évközi 12. vasárnap

„Hálát adok neked, hogy oly csodásan alkottál!”

Egyházközségünk hirdetése:

Június 24. Évközi 12. vasárnap:

08:00 – Szűz Mária tiszteletére

10:00 – +Teréz

19:00 – Élő Regina

Június 25. Évközi 12. hétfő:

06:30 – +Gerárd

Június 26. Évközi 12. kedd:

6:30 – Élő Csilla és István

Június 27. Évközi 12. szerda:

Szent László király

6:30 – +Németh László

Június 28. Évközi 12. csütörtök:

Szent Iréneusz püspök és vértanú

06:30 –

Június 30. Évközi 12. péntek:

*Szent Péter és Szent Pál
apostolok*

18:00 – 19:00 Gyóntatás

19:00 – +Mária

Július 1. Évközi 12. szombat:

19:00 – +Kálmán

Július 2. Évközi 13. vasárnap:

08:00 –

10:00 – Mária

19:00 –

A szentmise olvasmányai:

Iz 49,1-6

Zsolt 33

ApCsel 13,22-26

Lk 1,57-66.80

Ferenc pápa katekézise

Tízparancsolatról: A

Tízparancsolat Isten szerető szava

Az Ószövetség Tízparancsolata nem kényszerítő parancsok sora, hanem Isten szerető szava, melyet párbeszédben intéz választott népéhez, hogy örök szövetségben éljen velük.

P. Vértessaljai László SJ – Vatikán

A Szent Péter tartott szerdai általános kihallgatás kezdetén Ferenc pápa az egybegyűlteket arra emlékeztette, hogy a VI. Pál aulában 200 beteg kivetítőn követi a katekézist, lélekben együtt vannak velük és tapssal köszöntsék őket.

Alapvető kérdés – kezdte katekézisének Ferenc pápa –, hogy milyen kapcsolat áll fenn Isten és az ő népe között a törvényadás tekintetében. A pápa tovább folytatta a Tízparancsolatról múlt héten megkezdett katekézisének. Utalt arra, hogy Jézus nem azért jött el hozzánk, hogy eltörölje a törvényt, hanem hogy beteljesítse azt. Ennek a távlatát azonban mind jobban meg kell értenünk – emelte ki a pápa, majd mostani katekézisének annak az egyetlen témának szentelte, hogy milyen kapcsolat áll fenn Isten és az ő népe között a törvényadás tekintetében. Isten a Bibliában „tíz szóról” beszél és nem parancsolatokról

A Bibliában a parancsok nem élnek önmagukban, hanem egy kapcsolat, egy viszony részét alkotják. A kapcsolatnak ez a formája a pápa szerint a szövetség, Isten és a népe között, majd a Kivonulás könyvének 20. fejezete elején álló fontos szövegre utalt: „Akkor Isten elmondta ezeket a szavakat” (Kiv 20,10). Látszólag ez egy szöveg kezdete, ám a Bibliában semmi sem jelentéktelen. A szöveg nem azt mondja, hogy „Isten kimondta ezeket a parancsolatokat”, hanem hogy „Isten elmondta ezeket a szavakat”. Ferenc pápa utalt a héber hagyományra, mely a Tízparancsolatot mindig „Tíz szónak” nevezte. Az eredeti görög szöveg, a Dekalogosz is pontosan erre utal. Mégis törvény formáját hordozzák és objektíven nézve ezek parancsok. De hát akkor a szent Szerző miért használja itt éppen a „tíz szó” kifejezést? És miért nem mondja azt, hogy tíz parancsolat? - tette fel a kérdést a pápa.

A parancs nem igényel párbeszédet, a szó a dialógus eszköze

Miféle különbség van a parancs és szó között? – kérdezett tovább a pápa. A parancs egy olyan közlés, mely nem igényel párbeszédet. A szó ellenben lényegi eszköze a párbeszéd jellegű kapcsolatnak. Isten a szava által teremti a világot, a Fia pedig a testté lett Szó. A szeretet szavakból táplálkozik, éppúgy a nevelés és az együttműködés is. Két személy, aki nem szereti egymást, nem tud kommunikálni egymással. De amikor valaki a

szívünkhöz szól, a magányunk véget ér. Fogadja a szót, kommunikációba lép és így a parancsolatok Isten szavai. Isten ebben a tíz szóban önmagát közli és várja a mi válaszukat.

Az emberi személy benső önátadása a szavakon keresztül történik

Egy dolog egy parancsot hallani és egy másik dolog, amikor észrevesszük, hogy valaki beszélni akar velünk. A párbeszéd sokkal több, mint egy igazság közlése – szögezte le a pápa, majd rögtönözve egy alkalmi példát mondott: „Ma van a tavasz utolsó napja, meleg tavaszé, s ma ennek utolsó napja van. Ez egy igazság, de nem párbeszéd. De ha én azt mondom: Mit gondoltok erről a tavaszról? – akkor már elkezdődik egy párbeszéd”. A parancsolatok egy párbeszéd. A közlés a párbeszéd örömein keresztül valósul meg és azokon a konkrét javakon keresztül, amelyet egymást közt közvetítenek azok, akik a szavakon keresztül akarnak jót tenni. Ez olyasvalami jó, ami nem anyagi dologban létezik, hanem magában az emberi személyekben, akik kölcsönösen odaadják magukat a párbeszédben.

A kísértő az Istent parancsoló önkényűrnak mutatja

Ez a különbség azonban nem mesterséges, nézzük csak mi történt a kezdetben! – irányította a pápa a figyelmet a bibliai bűnbeesés történetére. Kezdetből fogva a kísértő, az ördög rá akarta szedni a férfit és a nőt, meggyőzve őket arról, hogy nem ehetnek a jó és a rossz fájának a gyümölcséből, azért, hogy aztán leigázza őket. Az első kihívás a kísértő részéről éppen abban áll, hogy elhitesse az emberrel: az Isten egy önkényűr, aki megtilt és kényszerít. Vagy pedig ezzel szemben áll annak az atyának a képe, aki törődik a kicsinyeivel, aki védi őket az önpusztítástól? Tehát szó vagy parancs? – tette fel a vízvonalzó kérdését a pápa. A sokféle hazugság között a

legtragikusabb, amit a kígyó Évának mond, annak a sugallata, hogy „az Isten egy irigykedő istenség, aki birtokolni akar minket és nem akarja, hogy szabadságban éljünk. A tények drámai módon igazolják, hogy a kígyó hazudik és el is hitette, hogy az Isten szeretet-szava valójában parancs”.

Az ember válaszút elé kerül: az Isten önkényűr vagy Atya?

Az ember válaszút elé kerül – folytatta a pápa. Az Isten rám kényszerít dolgokat, vagy pedig törődik velünk? Parancsolatai pusztán csak törvény lenne vagy pedig egy szó, ami gondjába vesz engem? – kérdezte. Másképpen: Önkényűr vagy Atya? Isten pedig mindig atya, még a legnehezebb körülmények között is, mert ő szeret bennünket - tette hozzá szabadon a pápa. Alattvalók vagyunk-e vagy gyermekek? Ezt a benső küzdelmet ezerszer is le kell folytatni magunkban – nyomatékosította Ferenc pápa.

A világnak nem legalizmusra, a törvényhez való ragaszkodásra van szükség, hanem törődésre

A Szentlélek azonban a gyerekek Lelke, Jézusnak a Lelke. A rabszolgalelkület csak elnyomó módon tudja fogadni a törvényt, és csak két lehetősége van: az egyik a kötelességek és előírások élete, vagy pedig az elutasítás erőszakos válasza. Az egész kereszténység valójában átmenet a Törvény betűjéből a Lélekbe, aki életet ad. Jézus az Atya Szava, nem pedig az ítéleté. Jézus azért jött, hogy üdvözítsen bennünket a szavával és nem azért, hogy elítéljen minket. Meg lehet látni az embereken, hogy átérték-e ezt az átmenetet. A keresztényen is lehet látni kívülről, hogy gyermekként él vagy rabszolgaként. A nevelőinkre emlékezve láthatjuk, hogy ők anyák és apák voltak velünk, vagy pedig csak a szabályokat rótták ránk. A

parancsolatok egy út a szabadság felé, mert az Atya szava az, ami szabaddá tesz bennünket ezen az úton. A világnak nem legalizmusra, a törvényhez való ragaszkodásra van szüksége, hanem törődésre. A keresztényeknek a gyermek szívére van szüksége – fejezte be szerdai katekézisének Ferenc pápa.